

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku J. K.
przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu
o wysokość emerytury wojskowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 2 kwietnia 2008 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6
marca 2007 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 marca 2007 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację J. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy z dnia 20 lipca 2006 r., którym oddalone zostało odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z dnia 8 czerwca 2002 r. oraz od decyzji z dnia 6 czerwca 2002 r.

Skarga kasacyjna oparta została na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz członków ich rodzin (Dz.U. z 1994 r. Nr 10, poz. 36) wskutek uznania, że wyrażenie: „na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym” należy rozumieć „zgodnie z wyznaczeniem na podstawie rozkazu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji”, w oderwaniu od pojęcia normatywnego „objęcia stanowiska służbowego” stwierdzonego w rozkazie

dowódcy jednostki wojskowej jako dzień przystąpienia żołnierza zawodowego do wykonywania obowiązków służbowych, na które żołnierz został wyznaczony decyzją uprawnionego organu, co doprowadziło do niezastosowania art. 7 ust. 2 ustawy o uposażeniu żołnierzy (Dz.U. z 1992 r., Nr 5, poz. 18 ze zm.) w związku z § 5 pkt 2 zarządzenia nr 10/MON z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o uposażeniu żołnierzy (Dz. Rozk. MON, poz. 7 ze zm.) oraz w związku z § 45 i 59 rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 grudnia 1996r. w sprawie służby wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 1997 r. nr 7, poz. 38 ze zm.) a także art. 36 ustawy o uposażeniu żołnierzy.

Ponadto w skardze wskazano naruszenie przepisów postępowania - art. 379 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 477¹⁰ § 1 k.p.c., art. 321 § 1 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 147 zdanie pierwsze k.p.a., art. 149 § 3 k.p.a. w oraz w związku z art. 11 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz członków ich rodzin (Dz. U. Nr 10, poz. 36), art. 382 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie skargi kasacyjnej wskazano występowanie w sprawie kilku istotnych zagadnień prawnych, pozostających ze sobą w bardzo ścisłym związku: - czy teza wyroku NSA rażąco niezgodna z obowiązującym prawem jest objęta powagą rzeczy osądzonej, czy jedynie ustalenie, że kontrolowana decyzja jest zgodna z prawem (art. 171 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi), - czy wyrok NSA zwalnia Sąd Ubezpieczeń Społecznych z obowiązku samodzielnego ustalania indywidualnej normy prawnej do zastosowania, a także, zwalnia z oceny, którą z dwóch lub więcej decyzji uposażeniowych znajdujących się jednocześnie w obrocie prawnym, należy uwzględnić w podstawie wymiaru emerytury i według jakich kryteriów, - czy wojskowe biuro emerytalne jest uprawnione do samodzielnego rozstrzygania skutków prawnych nie objęcia stanowiska służbowego określonego w decyzji personalnej właściwego organu wojskowego oraz oczywistość naruszenia prawa poprzez rażące naruszenie art. 477¹⁰ § 1 k.p.c.) - tj. wadliwe ustalenie treści odwołania poprzez przyjęcie, że zaskarżona została także decyzja waloryzacyjna z 6 czerwca 2002 r. oraz art. 321 § 1 k.p.c., przez wyrokowanie odnośnie tej nie zaskarżonej decyzji, a także w zakresie bliżej nie określonej decyzji o przyznaniu

emerytury, mimo że żadna z nich nie była objęta odwołaniem, co w sposób istotny wpłynęło na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga kasacyjna, spełniająca wymagania z przepisu art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art.398⁹ § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz. 670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy skarga jest oczywiście uzasadniona (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażące i od razu dostrzegalne, uwidoczniające się bez głębszej analizy naruszenie prawa wyrażające się w sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Tę ostatnią okoliczność Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może ją także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając skargę Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie jej do rozpoznania. W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. W skardze nie wykazano, że oczywistość naruszenia przez zaskarżone orzeczenie prawa, jawi się jako rażąca od razu, dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Powołując się na oczywistość naruszenia prawa

przez zaskarżone orzeczeniem skarżący obowiązany jest wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającą na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003r. V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

W sprawie nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skoro zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r., (II UZP 5/05, OSNP 2006/1-2/19) zostało przesądzone, że powierzenie przez dowódcę jednostki, w której żołnierz zawodowy stale pełni służbę, czasowego pełnienia obowiązków na innym stanowisku służbowym, niż to, na które żołnierz został wyznaczony decyzją właściwego organu wojskowego, nie stanowi prawnego tytułu do pobierania uposażenia zasadniczego, przypisanego do tego stanowiska służbowego (...). Mając na uwadze treść art. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 1994r. Nr 10, poz. 36), który za podstawę wymiaru emerytury lub renty wskazuje uposażenie należne żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym – zgodzić się trzeba z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie - „że ostatnio zajmowanym przez wnioskodawcę stanowiskiem przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej – było stanowisko Starszego Oficera Wydziału Planowania i Analiz Ochrony, na które został wnioskodawca wyznaczony rozkazem z dnia 17 września 1998 r. – co oznacza, że uposażenie właściwe dla tego stanowiska winno stanowić podstawę wymiaru jego emerytury” – i uznać go za właściwy i zgodny z prawem.

Wskazane istotne zagadnienia prawne w istocie należy uznać za pozorne w sytuacji, gdy ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji są prawidłowe, ponadto naruszenie przepisów postępowanie w szczególności art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c., art. 379 pkt 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 477¹⁰ § 1 k.p.c. podniesione w skardze nie zostały należycie umotywowane. Zarzuty w tym przedmiocie dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądów obu instancji. Ponadto skarga ta nie wskazuje w dostatecznym stopniu naruszenia wyrokiem Sądu drugiej instancji

prawa; uzasadnienie tego wyroku odpowiada wymaganiom art. 328 § 2 k.p.c. - wyjaśnia podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia. W tym kontekście należy ocenić wskazane w skardze zagadnienia prawne. Mając na uwadze, że postępowanie przed organem rentowym toczy się według reguł kodeksu postępowania administracyjnego (z uwzględnieniem uregulowań odrębnych), a postępowanie odwoławcze regulowane przepisami kodeksu postępowania cywilnego ograniczone jest do badania legalności i zasadności konkretnej decyzji wydanej przez organ rentowy, stwierdzić należy, że nie ma żadnych podstaw, aby wyroki sądów administracyjnych, których przedmiotem była ocena zgodności z prawem decyzji organu rentowego w tej sprawie nie były przez sądy orzekające w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych uwzględnione na takiej samej zasadzie, jak wyroki wydawane w innych sprawach cywilnych.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.